

עת"א 28421/11/13 - נסים גמפל נגד ועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 28421-11-13 גמפל נ' ועדת השחרורים ואח'
09 פברואר 2014

לפני:
כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט יעקב שינמן

העותר	נסים גמפל
נגד	
המשיבים	1. ועדת השחרורים 2. היועץ המשפטי לממשלה

נוכחים:

העותר ובא כוחו עו"ד יגאל מזרחי

ב"כ המשיב 2 עו"ד שרה טל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

העותר מרצה עונש מאסר שני למשך 38 חודשים בגין התחזות לאחר, זיוף מסמך כדי לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וזיוף מסמך הקשור לרכב נושא תיק פלילי 24466-11-11 (בימ"ש השלום בראשל"צ) והוא מלין כנגד החלטת המשיבה 1 (להלן: "**הוועדה**") מיום 14.10.13 שדחתה את בקשתו לשחרור על תנאי.

ב"כ העותר טוען בכתב העתירה המתוקנת ובטיעונו בפנינו כי שגתה הוועדה כאשר לא התחשבה במצבו הרפואי של העותר, שעבר התקף לב ועבר ניתוח לב פתוח, בכך שלא התחשבה בהיותו של העותר אדם נורמטיבי שנקלע לקשיים

כלכליים קשים שגרמו לו לבצע את העבירות נושא מאסרו ובכך, שהתחשבה באמור במידע החסוי שהוצג בפניה ובפנינו.

כמו כן טוען ב"כ העותר שהוועדה שגתה בכך שזקפה לחובתו של העותר את העובדה שלא שילם את הפיצוי שנפסק לטובת נפגעי העבירה בגזר הדין נושא מאסרו, שכן הוא אינו מסוגל לשלם את סכום הפיצוי ולכן גם לא שילם את סכום הקנס ובמקומו ריצה עונש מאסר למשך 45 ימים.

ב"כ העותר צירף לכתב העתירה את טופס הפעלת פקודת המאסר בשל אי תשלום הקנס כראייה לאמור לעיל. לטענתו מוטב לשחרר את העותר ולדחות את תשלום הפיצוי לאחר תום מאסרו המוקדם, שכן אז יוכל לעבוד ולהחזיר את סכום הפיצוי לזכאים לו משכר עבודתו.

ב"כ המשיב מתנגדת לשחרורו המוקדם של העותר ומצביעה על המסוכנות הנובעת ממנו כפי שעולה מהתנהגותו נושא המאסר כמתואר בגזר הדין של ביהמ"ש שהטיל עליו את עונש המאסר נושא העתירה, ועל כך שלא עבר תהליך טיפולי במהלך מאסרו ולא הציג תכנית שיקומית לאחר תום מאסרו המוקדם.

בעניין אי הצגת תכנית שיקומית, טוען ב"כ העותר שהעותר הופנה לרש"א, כפי שנאמר בסיפא הדו"ח הסוציאלי, אך לטענת העותר רש"א לא הכינה לגביו תכנית מאחר ואין לה נציג במועצה המקומית שבתחומיה מתגורר העותר אלא רק בתחומי עיריות והעותר היה מוכן לעקור לתחומי עירייה על מנת לזכות בתכנית שיקומית של רש"א.

באשר לאי תשלום הפיצוי על ידי העותר, מצביעה ב"כ המשיב על פסקי הדין אשר קבעו כי אי תשלום פיצוי יכול להוות נימוק, גם כאשר האסיר הוכרז כפושט רגל (שזה לא המצב לגבי העותר שבפנינו), לאי שחרור מוקדם.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מלמד כי יש בכל אחד מהנימוקים לדחיית בקשת העותר לשחרור מוקדם כדי להצדיק את אי שחרורו המוקדם.

הוועדה קבעה, ובצדק, בהסתמך על כתב האישום שלפיו הורשע העותר ועל גזר הדין בעניינו כי מדובר בעבריין מרמה מתוחכם שסכנתו לציבור מרובה ביותר. כך המצב במיוחד כאשר העותר, אשר אומנם גילה אמפתיה לקורבנות מעשיו, לא עבר כל תהליך טיפולי המיועד לעברייני מרמה בין כתלי בית הסוהר הן לפני הניתוח שעבר בליבו והן לאחר מכן.

כך המצב במיוחד כאשר העותר לא הציג בפני הוועדה, כמו גם בפנינו, תכנית שיקומית לאחר שחרורו המוקדם אשר תלמד על סיכויי שיקום ותפיג את מסוכנותו של העותר לרכושם של אחרים, ולו כדי לממן את הפיצוי שנפסק עליו לפצות את קורבנות עבירותיו נושא מאסרו.

הוועדה לא התעלמה ממצבו הבריאותי הקשה של העותר אך זקפה לחובתו גם את האמור במידעים החסויים המלמדים על התנהגות שלילית של העותר ועל חשש לבריחה שעדיין קיים כאשר מדובר במי שהוטל עליו לפצות את קורבנותו בסכומים ניכרים, שלפי טענתו הוא אינו מסוגל לעמוד בהם.

לאור כל האמור לעיל, איננו רואים צורך לדון בנימוק הוועדה בכל הקשור לאי תשלום הפיצוי לקורבנות העבירות, שכן נימוק זה לא שימש הנימוק היחיד לדחיית בקשת העותר לשחרור מוקדם. נאמר רק שהעותר הגיש את הבקשה להכריז על עצמו כפושט רגל במהלך מאסרו, כאשר ידע שעליו יהיה לשלם פיצוי לקורבנות העבירה בסכום ניכר והוא טרם הוכרז כפושט רגל.

לאור כל האמור לעיל, החלטת הוועדה נושא העתירה מוצדקת וסבירה ואיננו רואים מקום להתערב.

אנו דוחים את העתירה.

ניתן והודע היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד ב"כ הצדדים והעותר.

יעקב שינמן, שופט

אהרון מקובר, שופט

**אברהם טל, סג"נ
אב"ד**